

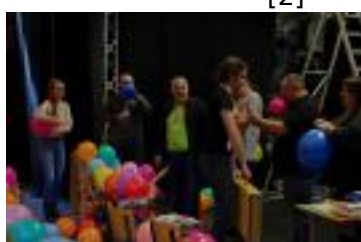
A belga Bábel

[1]

[2]

[3]

[4]

[5]

[6]

[7]

[8]

[9]

[10]

[11]

[12]

[13]

[14]

[15]

[16]

[17]

[18]

[19]

[20]

[21]

Bia

A pécsi Janus Egyetemi Színház az egyetemi társulatok országos és nemzetközi palettáján is jelen van, régóta ápol kapcsolatot együttesekkel a világ tájairól. Egy ilyen kapcsolatnak köszönhetően juthattunk el márciusban a Liège-i Királyi Egyetemi Színház fesztiváljára, melyet 37. alkalommal rendeztek meg a belgiumi Liège városában.

Mindig örömmel tölt el bennünket egy ilyen utazás lehetősége, hiszen ezeken a rendezvényeken lehetőségünk van arra, hogy tanuljunk, és kapcsolatokat építsünk. Ez itt sem volt másképp. A társulatok mind nagyon közvetlenek voltak, hamar megtaláltuk a közös hangot mindenkivel. Ehhez hozzásegített a kultúrák estje is, ahol minden ország a saját nemzeti konyhájából válogatott finomságokkal készült. Természetesen a magyar házi kolbász és pálinka sikere

Éva

RITU! Nemzetközi egyetemi színházi fesztivál! Társulatunk másodszor kapott meghívást a nagy múltú, rangos Liège-i rendezvényre, készültünk is nagyon.

A résztvevők otthona egy régi kolostorból modernné varázsolt diákszállás. A beépített, nagy ablakos kerengőről a középső udvarra - tulajdonképpen a dohányzásra kijelölt helyre lehetett látni, a szobákból pedig a szürke cseréptetős, sötétbarna téglából épült templomra. A tetőtéri terem kiváló helyszíne volt a workshopoknak és az esti buliknak, ahol a nemzetközi esten az asztalunkhoz járulók kolbászos falatkákat kóstolhattak, utána pedig jó magyar pálinkát. Jó lett volna fotósorozatot készíteni az arcokról! J Mi előszeretettel ízlelgettük az oroszok kaviáros szendvicseit és vodkáját. Hétköznapiakon reggel-délben-este a bőség asztalához járulhattunk az ebédlőben, ahol saláták sokfélesége várt, bár a végén kissé megcsömörlöttünk a currytől. Kedvencünk a „gépzsír”, ami tulajdonképpen sűrűre főzött almaszósz, nutella helyett ezt ajánljuk reggelire sajtos kenyérrel! Jól esik az hajnalig tartó beszélgetések után, melynek során különböző

vitathatatlan volt. A DJ pult felett is mi uralkodhattunk, így a dél-amerikai, latin zenéken át, az orosz diszkón keresztül a magyar rock and roll-ig minden felkerült a listára. Mindenki számára nagy élmény volt ez az este, hiszen minden jelenlévő kultúrának megismerhettük egy kis szeletét.

A közösségformáláshoz a tréningek, workshopok is hozzásegítették a csapatokat, hiszen minden délelőtti helyi specialisták közreműködésével nyerhettünk betekintést egy-egy mozgás-, beszéd-, vagy színpadi jelenlét órába, melyek szakmai szempontból is nagyon hasznosnak bizonyultak.

A szórakozás és tanulás mellett a legnagyobb hangsúly azon volt, hogy megnézzük egymást, hogy tapasztalatokat szerezzünk és a kritikai gondolkodásunkat is fejlesszük. Így tehát minden este kettő előadást láthattak a résztvevők, melyeket hű és tapasztalt fesztiválozóként egytől egyig megtekintettünk mi is. Az előadások többsége francia nyelven folyt, hiszen a helyi társulaton kívül több olyan ország együttese vett részt az eseményen, akik ezt a nyelvet birtokolták. Többen anyanyelven játszottak, így láthattunk angol, lengyel, spanyol, orosz nyelvű előadásokat is. A nyelvi akadályok ellenére minden darab után óráig tudtunk beszélni a látottakról, lehet pont amiatt, mert mi csak a színészi játékra, a díszletre, a zenére és ezek összhatására tudtunk hagyatkozni véleményünk megfogalmazásának alkalmával. Láthattunk nagyon jó megoldásokat, és kevésbé jókat is, de ez a megállapítás szubjektív véleményen alapszik, minden előadásból magunkkal vittünk valamit, ki jó érzéseket, ki rosszabbakat.

A liege-i fesztiválra társulatunk nem egy meglévő előadással, hanem egy délutáni workshopkal készült, melyben dadaista

nemzetek fiai és lányai elbeszélgethetnek például nemzeti ünnepekről és a világhelyezetről, s ki tudja még miről...

A szállás elfoglalása után elindultunk, hogy felfedezzük a várost. Az első sarkokig jutottunk, ahol betértünk egy tradicionális kocsmába és végigkóstoltuk a helyi söröket, hozzá zelleres fűszersóval megszórt sajtkockát majszolva – itt ez dukál. Este eljutottunk a fiatalok kedvenc szórakozóhelyére, a „potolé-ba” (Pot au lait = Tejesfazék). Ebben a morbid tárgyakkal (is) túlzásfolt romkocsmában persze nem tejet, hanem elsősorban sört mérnek hangos zene mellett. Fiaink táncra is perdültek, s rögtön barátságot kötöttünk az orosz csapattal.

Liège nagyváros, építészetében „ömlesztve” van jelen a régi és az új: tradicionális házak közé ékelődnek modern és extra modern, hol belesimulva, hol kiemelkedve, de színhatásban egységesen dominál a barna és a szürke. Az időjárás is mintha ehhez igazodna, többnyire szürke és esős, amit viszont ellensúlyoz az emberek napsugaras kedve. (Kolléganőm, miután újra magyar földre léptünk, így sóhajtott föl: jaj de jó itthon, már kicsit sok volt az a nagy optimizmus.)

A Meuse [mőz] folyó partján épült város a régi időkben a herceg-püspök székhelye volt, aztán a 2. vh. alatt fegyvert gyártottak itt. Utánanéztem, a városban összesen 88 híd van, mi is egy gyaloghídon közlekedtünk a szállás és az „bölcsészkar”, a szakmai programok helyszíné között. A wallon táj dimbes-dombos, és ha kellő elszántsággal felsétálunk a 374 fokból álló lépcsőn, az egész város szemünk elé tárul. A nép az utcán ezer féle, több a fekete és az arab mint az európai, de ez a kavalkád magától értetődő. Egyszer a buszon erősen füleltem, hogy a három fiatalember vajon franciául beszél-e vagy valami afrikai nyelven, de nem igazán tudtam eldönteni. A belvárosban figyeltem a járókelőket: szőke lány és néger fiú sétál együtt, s ez éppoly természetes, mint a középkori székesegyház mellett a csillivilli bevásárlóközpont, mint ahogy ez nyugaton mindenhol megszokott látvány. Liège-nek híres az operája, egy régi társulati tag éppen ide szerződött, ő tudósít minket a francia módiról, mely szerint ha 5-kor vége a „műszaknak”, pontban be is fejezik a próbát. A túlóra ismeretlen fogalom, viszont cserébe a szerződésében benne foglaltatik, hogy 5 km-en belül kell laknia, hogy ha sztárjk van, gyalog is beérjen a színházba. A város egyébként nagyrészt fel volt túrva, két év múlva átadják a villamost, s a város büszkesége már most a hipermodern, impozáns állomás – mintha egy

technikákat jelenítettünk meg. A történet nem előzmény nélküli, a JESZ-ben már két alkalommal készült előadás e témában, a PróbaDaDa valamint a Fluxus, és tulajdonképpen ezen előadásokban már kipróbált akciókat mutattuk be. itt is. Három nyelven elmondtuk, hogy szerintünk mi a művészet, megmutattuk milyen hatása van az emberi testre a zenének, vagy a színházi szakirodalomnak, festettünk hajjal, és hegedűt fűrészeltünk. Fóliába csomagolva futóversenyt tartottunk, és még fogat is mostunk, végezetül pedig boldog karácsonyt kívántunk minden kedves egybegyűltnak, majd átadtuk ajándékaikat, melyek az előzőleg összeszedett telefonjaik voltak, szépen becsomagolva. Minden akció során szívesen fogadtuk a közönség segítségét, hiszen interaktív workshopot szerveztünk, melyben a közönség minimum annyi figyelmet kapott, mint a színpadon állók. Szerencsére a hallgatóság aktívan, velünk együttműködve vett részt a programunkon. Társaim nevében is mondhatom, hogy nagyon jól éreztük magunkat, maximum amiatt izgultunk, hogy elkészüljön a halászlé, melyet a produkció alatt főzött meg csapatunk két „veteránja”, Reni és Laci, a színpad melletti büfében. Rezsón, fogasból. De a lényeg, hogy a nézők szerették. Ahogy mi is, és nem csak a halászlét, hanem az egészet. Hatalmas élmény volt számunkra, hiszen minden egyetemi színházi fesztivál alkalmával nagyszerű dolgokat élünk meg közösen, mind szakmai, mind emberi szempontból. Bár szomorúan, de élményekkel gazdagodva hagytuk el Liège városát, annak a reménynek a tudatával, hogy talán valamikor ezek a társulatok újra találkozhatnak hasonló rendezvény alkalmával. És bár most még nagyobbnak tűnik a távolság, bízom abban, hogy nemsokára alkothatunk, egy térben, újra, együtt.

óriás bálna csontváza borulna a sínek fölé.

A halboltokban százféle friss tengeri herkentyű kapható, de édesvízi halat csak rendelni lehet, arany árban. Mi megőrülünk, mikor „horgunkra akad” egy négy és fél kilós fogas, amiből jó magyar halászlét főzhetünk. Ez ugyanis DADA műhelyünk kerettörténetének fontos hozzávalója. A magyar csapat produkciója igazi színfolt volt a többi között, hisz igazi ünnepi hangulatot teremtettünk. A fát (padokat) feldíszítettük színes gömbökkel (lufikkal) – kipukkasztásuk már a szilvesztert idézte az ováció kíséretében szétszórt konfettivel együtt. A nézőktől beszédett, majd becsomagolt mobilok voltak a végén a meglepetés-ajándékok. A közönség könnyen kapható volt mindenféle csínytevésre a színpadon – zenélés, festés, fűrészelés. Volt tehát együtt zenélés is (zenebona), majd tradicionális vacsora a rokonoknál (a halászlét a büfében inkább észt, lengyel és orosz barátaink értékelték, a helyiek kevésbé...)

Sorra megnéztük a többi csapat előadását, és bár többnyire nem értettük a nyelvet, melyet a színpadon beszéltek, azt tökéletesen meg tudtuk ítélni, hogy az előadás mennyire volt amatőr vagy éppen profi. Ez nagyszerű példája volt annak az egyetemes tapasztalatnak, hogy létezik úgynevezett színházi nyelv, a látvány-zene-mozgás-dikció összhatása, s ami leginkább számít, az a hang és a csend aránya, ritmusa, a gesztusokban és arc kifejezésekben megnyilvánuló reakciók. Az afrikai országokból érkezők előszeretettel dolgozták fel a menekültkérdést, a házigazdák aktuál-politika-paródiát mutattak be, de természetesen felmerült az örök téma: férfi és nő viszonya - egy ukrán és egy orosz pár tolmácsolásában. Számomra a belgák *Open space* című előadása volt különösen szórakoztató, mert a fiatal generáció globális élményét jelenítette meg kisarkítva. Bepillanthattunk egy multicég mindennapjaiba, de bárki, aki irodában dolgozik, magára ismerhetett. A belga egyetemista csapat előtt egyébként le a kalappal a szervezés terén is, mindenre odafigyeltek és nagyon kedvesek voltak. Reméljük, jövőre viszonzhatjuk a vendéglátás, és viszontláthatjuk új ismerőseinket, akikkel összebarátkoztunk egy hét alatt.

Forrás webcím:https://jesz.pte.hu/belga_babel

Hivatkozások

[1] <https://jesz.pte.hu/sites/jesz.pte.hu/files/styles/large/public/konfetti.jpg?itok=UpnIHY8p> [2]
<https://jesz.pte.hu/sites/jesz.pte.hu/files/styles/large/public/kacsa.jpg?itok=ICTUydNu> [3]
<https://jesz.pte.hu/sites/jesz.pte.hu/files/styles/large/public/lufis.jpg?itok=OOWk1JRS> [4]
https://jesz.pte.hu/sites/jesz.pte.hu/files/styles/large/public/bufe.jpg?itok=_mejRzy7 [5]
https://jesz.pte.hu/sites/jesz.pte.hu/files/styles/large/public/pot.au_lait_.jpeg?itok=F4wrkPTN [6]
<https://jesz.pte.hu/sites/jesz.pte.hu/files/styles/large/public/kerengo.jpg?itok=UKI0ttmF> [7]
<https://jesz.pte.hu/sites/jesz.pte.hu/files/styles/large/public/magyar.asztal.jpeg?itok=fzbmxWXB> [8]
<https://jesz.pte.hu/sites/jesz.pte.hu/files/styles/large/public/csopikep.jpeg?itok=xzAlly6v> [9]
<https://jesz.pte.hu/sites/jesz.pte.hu/files/styles/large/public/liege1.jpg?itok=nbVCj69i> [10]
<https://jesz.pte.hu/sites/jesz.pte.hu/files/styles/large/public/gare.jpeg?itok=QJ3phs0e> [11]
<https://jesz.pte.hu/sites/jesz.pte.hu/files/styles/large/public/workshop.jpg?itok=D73380Cr> [12]
<https://jesz.pte.hu/sites/jesz.pte.hu/files/styles/large/public/buli.jpg?itok=vtSa9br3> [13]
<https://jesz.pte.hu/sites/jesz.pte.hu/files/styles/large/public/congolais.jpg?itok=46jaWVYH> [14]
<https://jesz.pte.hu/sites/jesz.pte.hu/files/styles/large/public/neger.jpg?itok=EWmueCaj> [15]
<https://jesz.pte.hu/sites/jesz.pte.hu/files/styles/large/public/maroc.jpg?itok=WuG6-Vwl> [16]
<https://jesz.pte.hu/sites/jesz.pte.hu/files/styles/large/public/ukran.jpg?itok=tzy8OjnN> [17]
<https://jesz.pte.hu/sites/jesz.pte.hu/files/styles/large/public/rus.jpg?itok=cujLu1eb> [18]
https://jesz.pte.hu/sites/jesz.pte.hu/files/styles/large/public/maroc_0.jpg?itok=FI9I7Imj [19]
<https://jesz.pte.hu/sites/jesz.pte.hu/files/styles/large/public/pol.jpg?itok=SSpHmxRH> [20]
https://jesz.pte.hu/sites/jesz.pte.hu/files/styles/large/public/open.space_.jpg?itok=4DgZQsaX [21]
https://jesz.pte.hu/sites/jesz.pte.hu/files/styles/large/public/bimba_0.jpg?itok=JoFwbsYF